

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056620736/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

Jakob havde fyldt sit Glas, og i en patetisk Tone sagde han:

»Dette Bæger vier jeg dig, min Rosamunde, dette Glas ofrer jeg for din Ungdom og al den søde Elskov, som du skænker mig.«

Han tømte det i et Par raske Drag og slængte det ud over Vandet, hvor det sank med et let Plump.

»Bliver du elegisk, gamle Ven, saa hold en Præken, — til den treenige Gud: Dionysos, Afrodite og Hebe.«

»Aa Snak, hvad kender — du til — Tre-enighed eller til — Kærlighed?« hakkede Jakob.

»Jeg ikke!« raabte Titus og drejede den lange Søkikkert, han sad og stirrede i. »Ser du det røde derude i Baaden?«

»Det er en lyserød Damekjole, der poses ud af Vinden. Den krydser over under Øen.«

Paa Kikkertens store cirkelrunde Objektiv flimrede Vandet i et Mylr af evigt skiftende Bølger og Toner. Baaden blev ligesom draget nær med det udspændte lysebrune Sejl, der stod ud fra Masten, — han maatte dreje Kikkerten for at følge dens Smit hen gennem Vandet. Han saa', hvor det sydede langs Siden, og troede at høre Bølgernes Sang som en klukkende Musik.

Han saa' den røde Kjole sidde ved Roret. Nu rejste hun sig, tog Hatten af, og Vinden slog